

slag vedtoges, vilde Nedsettelsen paa Brændevin komme til at udgjøre omtrent 1 Mill. Kr., medens den hele Forfjel, hvis Traktaten vedtages, med Hensyn til Vintolden er 132,000 Kr. i Alt, som Staten kan komme til at tabe, selv naar man gaar ud fra, at alle mulige Lande skulde faae den samme Begunstigelse med Hensyn til Vinbestatningen i Danmark, som Spanien skal have. Jeg begriber derfor ikke, at man paa en saa ringe Nedsettelse paa Vin kan basere, at der skulde være Billighed for, at en overordentlig Nedsettelse fandt Sted paa Brændevin. Der er naturligvis ogsaa et andet Spørgsmaal, og det er det formelle, nemlig den saa meget omtalte Sammentobling. Ja, jeg er ganske vist, det har jeg allerede udtalt, af den Anskuelse, at det vilde have været overordentlig heldigt, at det vilde have været rigtigt, om man havde ladet den fare, men paa den anden Side har jeg ogsaa, og det maa jeg staa ved, udtalt, at man maa tage Forholdene, som de ere. Hvad man ikke kan rydde af Veien, maa man se at arbejde med, saa godt man kan, og hvis man for Resten kunde blive enig om denne Sag, vilde jeg heller ikke, praktisk set, betragte det som en saa stor Ulykke, at man paa en Gang kunde blive færdig baade med Traktaten og Toldlovgivningen; det vilde være, som et gammelt Ord siger, at staa to Fluor med eet Smæk. Naar der nu har været talt saa meget om Krigsskatten, om den var at betragte som en midlertidig Skat eller som noget Permanent, saa maa jeg tilstaa, at jeg hører til dem, som hælde til at maatte betragte den som en midlertidig Skat. Det forekommer mig, at den bærer Præget deraf paa sig, navnlig fordi den blev paalaagt med visse pCt. paa visse enkelte Artikler. Deri ligger for mig noget meget Midlertidigt; thi hvis man havde tænkt paa, at det skulde være en Lov, der skulde have været gjældende for en Række af Aar, saa vilde man dog vistnok være gaaet en anden Vej. Man vilde da have forhøiet Toldsatserne med noget Bestemt, men ikke noget procentvis. Jeg har jo levet i den Tid og ogsaa været med til at vedtage den Lov, og jeg skal tilstaa, at den Gang havde jeg ikke Sde om, at det var en Lov, der skulde blive ved at staa til Ewighed. Men naar der ikke den Gang indflød nogen Bestemmelse om, hvor længe den skulde staa, var det ganske naturligt under de Forhold, som vi den Gang levede under, thi man maa jo vel huske paa, at ikke blot havde vi haft betydelige Udgifter til Krigen, men vi havde jo ogsaa desværre mistet betydelige Landsdele, og vi vidste ikke, hvorledes vore Indtægter i Fremtiden vilde stille sig. Det vilde

altsaa have været uklogt og urigtigt at bestemme Tiden derfor, men deri ligger naturligvis ikke, at Loven, der saaledes bærer det midlertidige Præg paa sig, skulde tænkes som Noget, der absolut skulde blive ved at staa for bestandig. Naar man saa har sagt, at de Artikler, hvorpaa man lagde en Told af 50 pCt. til, var Artikler, man allerede forud havde tænkt paa at beskaffe høiere, ja, saa er det ganske vist, at i 1862 søgte den Tendes at gjøre sig gjældende, at man skulde stryge en Masse Skatteobjekter ud af Toldtarifen og kun beskaffe enkelte større Artikler, men meget høit. Dette Princip havde mange Forsøgere. Jeg har aldrig været nogen Forkæmper derfor, thi jeg har ikke kunnet indse det Gode deri. Jeg skal ikke gaa ind paa en videre Drøftelse deraf, men naar man netop valgte saadanne Artikler som Kaffe, Sukker, The og Tobak og derpaa lagde 50 pCt., viste det kun, at man var saa fornuftig dengang, at man tog store Forbrugsartikler, hvorpaa man lagde dette Paalæg, fordi man vidste, at det var meget store Forbrugsartikler. Man faae, at man kunde faae Pengene og faae dem hurtigt ind; det var to Ting, det kom an paa, baade at faae Pengene og at faae dem hurtigt ind, og derfor valgte man netop saadanne Artikler, som vare store Forbrugsartikler. Man kan ikke kalde dem Luxusartikler; thi det er virkelig Artikler og Varer, som Alle i ethvert civiliseret Samfund mere eller mindre nyde og bruge. Naar man nu ser paa dette Tilbud, der er kommet fra det andet Thing, forekommer det mig, at om det end er uacceptabelt, maa man dog indrømme, at der er et Afslag imod tidligere; thi herfordres kun den første Del af, hvad der forvredes i det første Forslag, men derimod den succesfulde Nedsettelse bagefter, efter som Toldindtægterne steg, ligger dog ikke for her. Hvis dette Forslag havde været stillet saaledes, at det kun var gaaet ud paa, at Krigsskatten skulde ophæves for Vareindsførelsens Vedkommende med Undtagelse af Vin og Sprit, og at derimod Alt, hvad der vedkommer Brændevinsafgiften, var blevet staaende som hidtil, vilde jeg have fundet, at det var et Forslag, som vistnok havde fortjent at komme under særlig Overveelse. Nedgangen vilde jo dog paa ingen Maade have været saa betydelig som efter det Forslag, der nu foreligger. Efter det sidste Forslag til Finantslov, som vi have, er det Beløb, som Krigsskatten er beregnet at skulle udgjøre for Vareindsførelsen, 2,470,000 Kr. Efter Regningsbetabet for 1882—83 tror jeg ikke, at Beløbet er sat til mere end 2,234,000 Kr., og for Brændevinens Vedkommende er der i Budgettet kalkuleret 942,000 Kr., medens det til-